

Asia C-209/23

**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä**

Jättämispäivä:

31.3.2023

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Landgericht Mainz (Saksa)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

30.3.2023

Kantajat:

FT

RRC Sports GmbH

Vastaaja:

Fédération Internationale de Football Association (FIFA)

Pääasian kohde

Kieltovaatimukset, jotka perustuvat siihen, että kansainvälisen jalkapalloliiton (Fédération Internationale de Football Association, jäljempänä FIFA) määräyksillä, joiden mukaisesti pelaaja-agentit voivat tarjota ja suorittaa pelaajille ja seuroille pelaaja-agenttipalveluja ja saada niistä korvauksen, rikotaan SEUT 101 artiklan mukaista kartellikieltoa, SEUT 102 artiklan mukaista määräävän markkina-aseman väärinkäyttöä koskevaa kieltoa, SEUT 56 artiklassa taattua palvelujen tarjoamisen vapautta ja (osittain) yleistä tietosuoja-asetusta.

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeusperusta

Kohde: Pelaaja-agenttitoimintaa koskevien FIFA:n sääntöjen yhteensopivuus SEUT 101 artiklan, SEUT 102 artiklan, SEUT 56 artiklan ja yleisen tietosuoja-asetuksen 6 artiklan kanssa.

Oikeusperusta: SEUT 267 artikla.

Ennakkoratkaisukysymys

Onko Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (jäljempänä SEUT) 101 artiklaa (kartellikielto), SEUT 102 artiklaa (määrävän markkina-aseman väärinkäytön kielto) ja SEUT 56 artiklaa (palvelujen tarjoamisen vapaus) sekä yleisen tietosuoja-asetuksen 6 artiklaa tulkittava siten, että ne ovat esteenä määräyksille, jotka antaa urheilun kansainvälinen kattojärjestö (tässä: FIFA), johon kuuluu kyseisen urheilulajin (tässä: jalkapallo) 211 kansallista lajiliittoa ja jonka säännöt tästä syystä sitovat joka tapauksessa suurta osaa kyseisen urheilulajin kansallisissa ammattilaisliigoissa toimivista toimijoista (tässä: seurat (millä tarkoitetaan myös pääomayhtiöiksi järjestäytyneitä jalkapalloseuroja), pelaajat (jotka ovat seuran jäseniä) ja pelaaja-agentit) ja joiden sisältö on seuraava:

1) on kiellettyä sopia sellaisista pelaaja-agenteille maksettavista korvauksista tai maksaa pelaaja-agenteille korvauksia, jotka ylittävät prosenttiosuutena kyseisen pelaajan siirtosummasta tai vuosipalkasta laskettavan enimmäismäärän,

kuten pelaaja-agentteja koskevien FIFA:n määräysten (Football Agent Regulations, jäljempänä FFAR) 15 artiklan 2 kohdassa määrätään,

2) on kiellettyä, että kolmannet osapuolet maksavat pelaaja-agenttisopimuksen mukaisia korvauksia pelaaja-agentin sopimuskumppanin puolesta,

kuten FFAR:n 14 artiklan 2 ja 3 kohdassa määrätään,

3) tapauksissa, joissa pelaaja-agentti toimii vastaanottavan seuran ja pelaajan lukuun, seurojen on kiellettyä maksaa yli 50 prosenttia korvauksesta, joka pelaajan ja seuran on yhteisesti maksettava pelaaja-agentin palveluista,

kuten FFAR:n 14 artiklan 10 kohdassa määrätään,

4) pelaaja-agentin lisenssin, joka on edellytys sille, että pelaaja-agenttipalveluja voidaan suorittaa, myöntämiseen vaaditaan, että hakija noudattaa urheilun kansainvälisen kattojärjestön sisäisiä määräyksiä (tässä: FFAR, FIFA:n perussääntö, FIFA:n kurinpitösäännöt, FIFA:n eettinen ohjeisto, pelaajien asemaa ja siirtoa koskevat FIFA:n säännöt sekä toimivaltaisten elinten perussäännöt, määräykset, ohjeet ja päätökset) sekä määräyksiä oikeuspaikasta kattojärjestöä koskevissa riita-asioissa sekä oikeuspaikasta maanosaliittoja ja jäsenliittoja koskevissa riita-asioissa,

kuten FFAR:n 4 artiklan 2 kohdassa, 16 artiklan 2 kohdan b alakohdassa ja 20 artiklassa, luettuina yhdessä FIFA:n perussäännön 8 artiklan 3 kohdan, 57 artiklan 1 kohdan ja 58 artiklan 1 ja 2 kohdan, FIFA:n kurinpitösääntöjen 5 artiklan a kohdan, 49 artiklan ja 53 artiklan 3 kohdan sekä eettisen ohjeiston 4 artiklan 2 kohdan ja 82 artiklan 1 kohdan kanssa, määrätään,

5) pelaaja-agentin lisenssin myöntämiselle asetetaan edellytyksiä, joiden mukaan lisenssin myöntäminen on pysyvästi poissuljettua, jos hakija on tuomittu rikosoikeudenkäynnissä tai rikosasiassa on päädytty sovitteluratkaisuun tai jos viranomainen tai urheilujärjestö on keskeyttänyt lisenssin vähintään kahdeksi vuodeksi, peruuttanut lisenssin tai muutoin todennut pelaaja-agentin oikeuksien menettämisen, eikä lisenssiä ole mahdollista myöntää myöhemmin,

kuten FFAR:n 5 artiklan 1 kohdan a alakohdan ii ja iii alakohdassa määrätään,

6) pelaaja-agenttien on kiellettyä suorittaa siirtosopimuksen ja/tai työsopimuksen tekemisen yhteydessä pelaaja-agenttipalveluja tai muita palveluja seuraaville ja saada niistä korvaus:

- a) luovuttava seura ja vastaanottava seura,
- b) luovuttava seura ja pelaaja,
- c) kaikki osapuolet (luovuttava seura, vastaanottava seura ja pelaaja),

kuten FFAR:n 12 artiklan 8 ja 9 kohdassa määrätään, tai

6a) pelaaja-agentin on kiellettyä suorittaa siirtosopimuksen ja/tai työsopimuksen tekemisen yhteydessä yhdessä häneen sidoksissa olevan pelaaja-agentin kanssa pelaaja-agenttipalveluja tai muita palveluja seuraaville ja saada niistä korvaus:

- a) luovuttava seura ja vastaanottava seura,
- b) luovuttava seura ja pelaaja,
- c) kaikki osapuolet (luovuttava seura, vastaanottava seura ja pelaaja),

jos sidoksissa olevan pelaaja-agentin käsite sisältää FFAR:ssä esitettävän ”Connected Football Agent” -määritelmän (FFAR:n s. 6, neljäs kohta) mukaisen yhteistyön,

kuten FFAR:n 12 artiklan 10 kohdassa, luettuna yhdessä FFAR:n sivulla 6 olevan neljännen kohdan ”Connected Football Agent” -määritelmän kanssa, määrätään,

7) pelaaja-agenttien on kiellettyä olla yhteydessä tai tehdä agenttisopimusta sellaisen seuran, pelaajan, urheilun kansainvälisen kattojärjestön jäsenyhdistyksen tai ns. yhden ainoan yksikön muodostavan liigan (Single-Entity-League) toiminnasta vastaavan oikeushenkilön kanssa, joka saa käyttää pelaaja-agentteja ja joka on tehnyt yksinoikeussopimuksen toisen pelaaja-agentin kanssa,

kuten FFAR:n 16 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdassa määrätään,

8) kaikkien pelaaja-agenttien nimet ja yhteystiedot, heidän edustamiensa asiakkaiden nimet ja pelaaja-agenttipalvelut, joita he suorittavat jokaiselle yksittäiselle toimeksiantajalle ja/tai yksityiskohdat kaikista liiketoimista, joissa

pelaaja-agentit ovat osallisina, pelaaja-agentille maksettavan korvauksen määrä mukaan luettuna, on ladattava urheilun kansainvälisen kattojärjestön alustalle, ja nämä tiedot asetetaan osittain muiden seurojen, pelaajien tai pelaaja-agenttien saataville,

kuten FFAR:n 19 artiklassa määrätään,

9) on kiellettyä sopia pelaaja-agenttipalveluista maksettavista korvauksista muulla tavoin kuin yksinomaan pelaajan saaman korvauksen tai siirtosumman perusteella,

kuten FFAR:n 15 artiklan 1 kohdassa määrätään,

10) olettamana on, että muut palvelut, joita pelaaja-agentti tai häneen sidoksissa oleva pelaaja-agentti suorittaa 24 kuukauden aikana ennen pelaaja-agenttipalvelun suorittamista asiakkaalle, joka osallistuu liiketoimeen, jonka osalta pelaaja-agenttipalveluja suoritettiin, tai 24 kuukauden kuluessa sen suorittamisesta, ovat osa kyseisiä pelaaja-agenttipalveluja, ja jollei tätä olettamaa voida kumota, muista palveluista maksettavia korvauksia pidetään osana pelaaja-agenttipalvelusta maksettavaa korvausta,

kuten FFAR:n 15 artiklan 3 ja 4 kohdassa määrätään,

11) prosenttiosuutena laskettavan pelaaja-agentin korvauksen suuruuden on määrädyttävä ainoastaan pelaajalle tosiasiallisesti maksetun palkan perusteella,

kuten FFAR:n 14 artiklan 7 ja 12 kohdassa määrätään,

12) pelaaja-agentit veloitetaan ilmoittamaan urheilun kansainväliselle kattojärjestölle seuraavat tiedot:

a) 14 päivän kuluessa sopimuksen tekemisestä: jokainen asiakkaan kanssa tehty sopimus, joka ei ole edustussopimus, mukaan luettuina, mutta ei yksinomaan, muut palvelut, ja alustalla vaadittavat tiedot,

b) 14 päivän kuluessa korvauksen maksamisesta: alustalla vaadittavat tiedot,

c) 14 päivän kuluessa korvauksen maksamisesta jokaisesta sellaisesta asiakkaan kanssa tehdystä sopimuksesta, joka ei ole edustussopimus: alustalla vaadittavat tiedot,

d) 14 päivän kuluessa sopimuksen syntymisestä: jokainen pelaaja-agenttien välinen sopimus tai muu yhteisymmärrys yhteistyön tekemisestä palvelujen suorittamisessa tai jostakin pelaaja-agenttipalvelujensa osasta saatavien tulojen tai voittojen jakamisesta,

e) jos pelaaja-agentit harjoittavat toimintaansa agenttitoimiston kautta, 14 päivän kuluessa ensimmäisestä liiketoimesta, jossa toimisto on osallisena:

toimintaa samassa toimistossa harjoittavien pelaaja-agenttien lukumäärä ja kaikkien työntekijöiden nimet,

kuten FFAR:n 16 artiklan 2 kohdan j alakohdan ii–v alakohdassa ja k alakohdan ii alakohdassa määrätään,

13) seurojen on kiellettyä sopia pelaajan tulevan siirron osalta korvauksista tai korvauksen osista tai maksaa pelaaja-agentteille korvauksia tai korvauksen osia, joiden määräytymisperuste on riippuvainen (myös) tulevista siirtokorvauksista, joita seura saa pelaajan edelleensierrosta,

kuten pelaajien asemaa ja siirtoa koskevien FIFA:n sääntöjen (jäljempänä FIFA RSTP) 18ter artiklan 1 kohdan ensimmäisessä vaihtoehdossa ja FFAR:n 16 artiklan 3 kohdan e alakohdassa määrätään?

Unionin oikeussäännöt, joihin viitataan

SEUT 101, SEUT 102 ja SEUT 56 artikla sekä yleisen tietosuoja-asetuksen 6 artikla

Kansalliset oikeussäännöt, joihin viitataan

Kielletyistä kilpailunrajoituksista annetun lain (Gesetz gegen Wettbewerbsbeschränkungen, jäljempänä GWB) 1, 19 ja 33 §

Siviililain (Bürgerliches Gesetzbuch, jäljempänä BGB) 823 ja 1004 §

FIFA:n määräykset, joihin on vedottu

Pelaaja-agentteja koskevat FIFA:n määräykset (FFAR)

määritelmät, 4, 5, 12, 14, 15, 16, 19 ja 20 artikla

Pelaajien asemaa ja siirtoa koskevat FIFA:n säännöt

18ter artikla

Työskentelyä agenttien kanssa koskevat FIFA:n määräykset

7 artikla

FIFA:n perussääntö 2021

8, 14, 57 ja 58 artikla

FIFA:n kurinpitösäännöt 2019

5, 49 ja 53 artikla

FIFA:n eettinen ohjeisto 2020

4 ja 82 artikla

Yhteenveto tosiseikoista ja oikeudenkäyntimenettelystä

Ensimmäinen kantaja on pelaaja-agentti ja lisäksi The Football Forum -pelaaja-agenttiyhdistyksen varapuheenjohtaja. Toinen kantaja on osakeyhtiö (GmbH), jonka kotipaikka on Frankenthal (Saksa), joka toimii samoin pelaaja-agenttina ja joka on rekisteröity vastaajaan kuuluvassa Saksan jalkapalloliitossa (Deutsches Fußball-Bund, jäljempänä DFB). Ensimmäinen kantaja on toisen kantajan toimitusjohtaja ja – omien sanojensa mukaan – rekisteröity pelaaja-agentiksi myös Ranskassa ja Englannissa.

Vastaaja on Sveitsin oikeuden mukaan perustettu voittoa tavoittelematon yhdistys, jolla on itsenäinen oikeussubjekti ja jonka kotipaikka on Zürich (Sveitsi). Se on maailmanlaajuisesti toimiva jalkapallon ylin kattojärjestö, ja siihen kuuluu 211 kansallista jäsenyhdistystä eri puolilta maailmaa, DFB mukaan luettuna. Vastaajan jäsenyhdistysten on vastaajan perussäännön (FIFA:n perussääntö) 11 artiklan 4 kohdan mukaan sitouduttava perussäännöissään noudattamaan vastaajan määräyksiä ja tunnustamaan sen päätökset (ks. myös FIFA:n perussäännön 14 artikla).

Vastaajassa on erilaisia elimiä ja komiteoita. Sen hallitus toimii strategiasta ja valvonnasta vastaavana elimenä ja antaa FIFA:n perussäännön 34 artiklan 11 kohdan mukaisesti yleiset määräykset.

Vastaajan hallitus hyväksyi 16.12.2022 pidetyssä istunnossaan FFAR:n ja julkaisi sen 6.1.2023.

Näin muutettiin määräyksiä, joiden mukaisesti pelaaja-agentit voivat tarjota ja suorittaa pelaajille ja seuroille pelaaja-agenttipalveluja ja saada niistä korvauksen.

FFAR:n 1–10 ja 22–27 artikla tulivat voimaan 9.1.2023, ks. FFAR:n 28 artiklan 1 kohdan a alakohta. Lisäksi FFAR:n 28 artiklan 1 kohdan b alakohtaan mukaiset säännökset tulevat voimaan 1.10.2023.

Jo ennen FFAR:n antamista voimassa olleiden määräysten mukaan seurat eivät saa sitoa pelaaja-agentin palkkiota tuleviin siirtokorvauksiin (FIFA RSTP:n 18ter artiklan 1 kohta ja työskentelyä agenttien kanssa koskevien FIFA:n määräysten 7 artiklan 4 kohta).

Kantajat esittävät käsiteltävässä asiassa ennakkoratkaisua pyytävässä tuomioistuimessa kieltovaatimuksia, jotka perustuvat näihin määräyksiin sekä osaan FFAR:n määräyksistä – ennakkoratkaisukysymyksessä mainitussa

laajuudessa. Kantajien näkemyksen mukaan riitautetuilla määräyksillä rikotaan SEUT 101 artiklan mukaista kartellikieltoa, SEUT 102 artiklan mukaista määrävän markkina-aseman väärinkäyttöä koskevaa kieltoa, SEUT 56 artiklassa taattua palvelujen tarjoamisen vapautta ja (osittain) yleistä tietosuoja-asetusta. Ne vaativatkin, että vastaajaa kielletään soveltamasta näitä määräyksiä.

Vastaaja sitä vastoin katsoo, että sen määräykset ovat lainmukaisia.

I.

Käsiteltävän riita-asian ratkaisu riippuu siitä, ovatko SEUT 101, SEUT 102 ja SEUT 56 artikla sekä yleisen tietosuoja-asetuksen 6 artikla esteenä riidanalaisille ennakkoratkaisukysymyksessä mainituille määräyksille.

Saksan oikeuden nojalla siinä tapauksessa, että kyseessä on tällainen rikkominen, kantajilla olisi nimittäin oikeus esittää GWB:n 33 §:n 1 ja 2 momentin, luettuina yhdessä GWB:n 1 ja 19 §:n, SEUT 101 ja SEUT 102 artiklan tai BGB:n 1004 §:n 1 momentin toisen virkkeen kanssa, luettuina analogisesti yhdessä BGB:n 823 §:n 2 momentin, SEUT 56, SEUT 101 ja SEUT 102 artiklan sekä yleisen tietosuoja-asetuksen 6 artiklan kanssa, mukainen kieltovaatimus, joten kanne olisi perusteltu ja se olisi näin ollen hyväksyttävä. Muussa tapauksessa kanne olisi sitä vastoin perusteeton, ja se olisi näin ollen hylättävä.

II.

1. SEUT 101 ja SEUT 102 artikla

a) Asiaa käsittelevän jaoston käsityksen mukaan riidanalaiset määräykset kuulunevat SEUT 101 ja SEUT 102 artiklan soveltamisalaan.

Vastaaja tosin katsoo, että pelaaja-agenttien ensisijaisesti taloudellinen toiminta liittyy suoraan kilpaurheiluun eikä tästä syystä kuulu SEUT 101 ja SEUT 102 artiklan soveltamisalaan. Se koskee etenkin joukkueiden kokoonpanoa, jatkuvuutta ja urheilullisuutta mutta myös fanien ja katsojien sidettä seuroihin ja niiden pelaajiin. Pelaaja-agenttien toiminta vaikuttaa siten reiluun kilpailuun sekä urheilijoiden suorituskykyyn ja terveyteen. Se – vastaaja – on kansainvälisenä kattojärjestönä toimivaltainen sääntelemään tätä toimintaa ja voi tältä osin vedota etenkin myös SEUT 165 artiklaan, jossa korostetaan urheilun erityistä yhteiskunnallista luonnetta. Sillä on tässä yhteydessä harkintavaltaa. Tältä osin on otettava huomioon, ettei maailmanlaajuisesti toimi mitään muuta sääntelyelintä ja että sen on löydettävä kokonaisvaltaisia ja kansainvälisiä ratkaisuja, jotka on sisällytettävä asiaa koskeviin kansallisiin säännöksiin.

Kun otetaan huomioon Euroopan unionin tuomioistuimen (jäljempänä unionin tuomioistuin) 26.1.2005 antamaan tuomioon Piau (T-193/02, EU:T:2005:22) perustuva oikeuskäytäntö, asiaa käsittelevän jaoston käsityksen mukaan on kuitenkin pikemminkin katsottava, että pelaaja-agentin toiminnassa on kysymys palvelujen tarjoamista koskevasta taloudellisesta toiminnasta, joka ei kuulu

urheilun erityispiirteiden alaan. Mainitun oikeuskäytännön perusteella lienee myös lähdettävä siitä, että vastaaja on kyseisissä määräyksissä tarkoitettu yritysten yhteenliittymä ja että riidanalaisia määräyksiä on pidettävä SEUT 101 artiklassa tarkoitettuna yritysten yhteenliittymän päätöksenä. Unionin tuomioistuin on mainitussa tuomiossa myös todennut, että vastaajalla on SEUT 102 artiklassa tarkoitettu määräävä asema pelaaja-agenttien palvelujen tarjoamisen markkinoilla. Koska pelaajasiirrot ovat usein rajat ylittäviä ja pelaaja-agentin – kuten myös käsiteltävässä asiassa kantajina olevien – toiminta ei rajoitu yhden jäsenvaltion kansallisen ammattiliigan sisäisiin pelaajasiirtoihin, riidanalaiset määräykset vaikuttavat myös jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

b)

Riidanalaiset määräykset merkinnevät myös lähtökohtaisesti SEUT 101 artiklassa tarkoitettua kilpailun rajoitusta, koska niillä rajoitetaan osallisina olevien toimijoiden (pelaaja-agenttien, pelaajien ja seurojen) taloudellista kehitystä koskevaa vapautta kilpailutekijän (tässä erityisesti hinnan ja markkinoille pääsyn edellytysten) osalta.

Unionin tuomioistuimen 18.7.2006 antamaan tuomioon Meca-Medina ja Majcen (C-519/04 P, EU:C:2006:492) perustuvan oikeuskäytännön mukaan kaikki yritysten yhteenliittymän päätökset, jotka rajoittavat kyseisten toimijoiden toimintavapautta, eivät kuitenkaan välttämättä kuulu SEUT 101 artiklassa määrätyn kilpailun rajoittamista koskevan kiellon piiriin. On pikemminkin otettava huomioon se kokonaistilanne, jossa kyseinen yritysten yhteenliittymän päätös on tehty tai johon sen vaikutukset kohdistuvat, ja erityisesti sen tavoitteet. Tässä yhteydessä on tutkittava, onko riidanalaisiin määräyksiin liittyvillä kyseisten toimijoiden toimintavapauden rajoituksilla oikeutettu tavoite ja ovatko ne tarpeen kyseisen tavoitteen saavuttamiseksi ja tavoitteeseen nähden oikeasuhteisia (ns. kolmivaiheinen testi).

Unionin tuomioistuin ei kuitenkaan ole tässä yhteydessä ottanut yksiselitteisesti kantaa siihen, rajoittuvatko tämän kolmivaiheisen testin arviointiperusteet alun alkaenkin ainoastaan puhtaasti urheiluun liittyviin sääntöihin, jotka koskevat suoraan urheilukilpailuja sinänsä (kuten esim. asiassa Meca-Medina ja Majcen riidanalainen antidopingsäännöstö) vai voidaanko niitä soveltaa myös muihin urheilujärjestön antamiin sääntöihin. Vastaaja väittää lisäksi, että puhtaasti urheiluun liittyvien sääntöjen ja muiden sääntöjen erottaminen ei ylipäätään ole mahdollista, koska myös talouteen liittyvät säännöt – kuten käsiteltävässä asiassa riidanalaiset pelaaja-agenttien toimintaa tai heille maksettavaa korvausta koskevat määräykset – vaikuttavat urheilukilpailuihin, koska ne vaikuttavat joka tapauksessa välillisesti seurojen kulloisenkin edustusjoukkueen kokoonpanoon.

Jos kolmivaiheinen testi rajoittuu alun pitäenkin puhtaasti urheiluun liittyviin sääntöihin, sitä ei voitane soveltaa käsiteltävässä asiassa. Siinä tapauksessa SEUT 101 artiklaa olisi kaiketi katsottava rikotun. Asiaa käsittelevä jaoston mukaan – jollei unionin tuomioistuin päädy toisenlaiseen arvioon – ei etenkään ole

nähtävissä, että SEUT 101 artiklan 3 kohdan tiukat edellytykset täyttyisivät käsiteltävässä asiassa.

Muussa tapauksessa olisi sitä vastoin tutkittava, täyttävätkö riidanalaiset määräykset kolmivaiheisen testin vaatimukset.

Unionin tuomioistuin ei ottanut asiassa Meca-Medina ja Majcen myöskään kantaa siihen, onko kolmivaiheista testiä sovellettava myös SEUT 102 artiklan mukaiseen kartellilainsäädännön rikkomisen tunnusmerkistöön. Euroopan komissio ja Bundeskartellamt (Saksan liittotasavallan kilpailuviranomainen) katsovat, että asia on näin. Myös saksankielisessä oikeuskäytännössä ja kilpailulainsäädäntöä koskevassa oikeuskirjallisuudessa tätä puolletaan, sikäli kuin on nähtävissä, voittopuolisesti. Unionin tuomioistuimen sitovaa ratkaisua asiasta ei kuitenkaan toistaiseksi ole.

c)

Sikäli kuin kolmivaiheisen testin mukaisella oikeasuhteisuuden tutkimisella on merkitystä sen kysymyksen kannalta, rikotaanko riidanalaisilla määräyksillä kartellikieltoa, on epäselvää, onko vastaajan mainitsemia tavoitteita, joiden saavuttamista riidanalaisien määräysten on tarkoitus edistää, pidettävä tässä mielessä oikeutettuina tavoitteina.

Vastaaja vetoaa tässä yhteydessä yleisesti seuraaviin tavoitteisiin:

- jalkapallon, urheilukilpailujen ja siirtomarkkinoiden, jotka siirto- ja pelaaja-agenttimarkkinoiden ongelmat ja epäsuotuisa kehitys (etenkin suoritetun palvelun laatuun liittymättömät pelaaja-agenttien palkkiot, niiden räikeä epäsuhta kasvattaja- ja solidaarisuusrahoihin nähden, avoimuuden puute, sopimusvakauden heikentäminen, väärinkäytökset ja kohtuuttomat ja epäeettiset toimintatavat sekä eturistiriidat) vaarantavat, lahjomattomuuden varmistaminen,
- sopimusvakauden suojeleminen
- huippu- ja harrastajajalkapallon välisen solidaarisuuden edistäminen
- urheilullisen tasapainon säilyttäminen
- ammatillisten ja eettisten vähimmäisvaatimusten määrittäminen pelaaja-agenttien toiminnalle ja niiden parantaminen
- pelaaja-agenttien toimeksiantajilleen suorittamien palvelujen laadun turvaaminen
- eturistiriitojen rajoittaminen asiakkaiden suojelemiseksi epäeettisiltä menettelytavoilta
- taloudellisen ja hallinnollisen avoimuuden lisääminen

- pelaajien, joilta puuttuu usein kokemusta tai tietoa jalkapallon siirtojärjestelmästä, suojeleminen
- väärinkäytösten sekä suhteettomien ja keinottelevien käytäntöjen poistaminen
- urheilukilpailujen sääntöjenmukaisuuden turvaaminen etenkin estämällä, että joukkueet muuttavat kilpailumotivaatiotaan kilpailun aikana.

Näissä on ainoastaan osittain kyse tavoitteista, jotka koskevat suoraan urheilukilpailujen toteuttamista sinänsä. Näin ollen herää ensinnäkin kysymys, voidaanko tällaisia tavoitteita ylipäättään pitää urheilujärjestön määräysten oikeutettuina tavoitteina kolmivaiheisen testin yhteydessä vai eikö näiden tavoitteiden toteuttamisen pitäisi olla valtiollisen lainsäätäjän tehtävä. Tuomiossa Meca-Medina ja Majcen unionin tuomioistuin ei ottanut selvästi kantaa siihen, tulevatko kolmivaiheisen testin yhteydessä oikeutettuina tavoitteina kyseeseen ainoastaan sellaiset tavoitteet, jotka koskevat suoraan urheilukilpailujen toteuttamista, vai voidaanko tässä käyttää myös muita oikeutettuina pidettäviä tavoitteita.

Lisäksi on epäselvää, ovatko riidanalaiset määräykset tarpeen vastaajan konkreettisesti mainitsemien tavoitteiden saavuttamiseksi, kuten kolmivaiheisessa testissä edellytetään. Tässä yhteydessä herää myös kysymys – johon unionin tuomioistuin ei ole toistaiseksi myöskään vastannut – siitä, missä määrin vastaajalla on tässä yhteydessä harkintavaltaa.

- 1) Pelaaja-agenttien saaman korvauksen prosentuaalinen rajoittaminen ("Service Fee" -yläraja) (ennakkoratkaisukysymyksen 1 kohta)

Vastaaja väittää tältä osin, että nykyinen korvauskäytäntö myötävaikuttaa merkittävästi lukuisiin ongelmiin ja epäsuotuisaan kehitykseen siirtomarkkinoilla, etenkin sopimusvakauden vaarantumiseen, eturistiriitoihin, yleiseen avoimuuden puutteeseen juuri pelaaja-agenttien palkkioiden yhteydessä, väärinkäytöksiin ja kohtuuttomiin menettelytapoihin sekä jalkapalloilun solidaarisuuden vaarantumiseen keinottelun ja puhtaan voitontavoittelun seurauksena.

Ainoa vastaajan tässä yhteydessä mainitsema näkökohta, joka voisi koskea suoraan urheilukilpailujen toteuttamista, on sopimusvakaus. Joukkueen kokoonpanon pysyvyys voi nimittäin vaikuttaa suoraan sen urheilulliseen suorituskykyyn.

Vastaaja väittää tästä, että pelaaja-agentille maksettava suurempi korvaus muodostaa suuremman kannustimen ponnistella siirron (joka ei mahdollisesti ole urheilun näkökulmasta lainkaan mielekäs) toteutumiseksi. Korvauksen rajoittaminen pienentää tätä kannustinta ja suojelee siten sopimusvakautta. Kantajat sitä vastoin väittävät, että korvauksen rajoittaminen johtaa juuri siihen, että pelaaja-agentin on saatava aikaan enemmän siirtoja ansaitakseen tietyn korvaussumman, joten vastaajan käyttöön ottamat määräykset vaikuttavat

kielteisesti sopimusvakauteen. Tästä herää näin ollen kysymys, missä määrin määräysten on ylipäätään katsottava olevan omiaan takaamaan sopimusvakautta koskevan tavoitteen saavuttamisen, ja jos tähän vastataan myöntävästi, ovatko ne tämän tavoitteen kannalta tarpeellisia ja oikeasuhteisia.

Muilla vastaajan mainitsemilla tavoitteilla ei ole suoraa yhteyttä urheilukilpailujen toteuttamiseen, joten – kuten edellä todettiin – on kyseenalaista, tulevatko ne ylipäätään kyseeseen oikeutettuina tavoitteina kolmivaiheisen testin yhteydessä. Sikäli kuin tähän on vastattava myöntävästi, olisi lisäksi tutkittava, ovatko määräykset tarpeellisia kyseisen tavoitteen saavuttamiseksi ja siihen nähden oikeasuhteisia.

Eturistiriitojen rajoittamista koskevasta tavoitteesta vastaaja väittää, että ilman riidanalaisia määräyksiä vaarana on, että pelaaja-agentti yrittää pikemminkin saada itselleen mahdollisimman suuren korvauksen kuin mahdollisimman suuren palkan pelaajalle, jonka agenttina hän toimii. Korvauksen rajoittaminen tiettyyn prosentiosuuteen pelaajan neuvotellusta palkasta vaikuttaa soveltuvan täysin asetetun tavoitteen saavuttamiseen silloin, kun pelaaja on antanut agentille toimeksiannon. Vastaajan määräyksissä korvaus kuitenkin rajoitetaan tiettyyn prosentiosuuteen pelaajan palkasta myös siinä tapauksessa, että vastaanottava seura on antanut toimeksiannon agentille, vaikka toimeksiannon tehneellä seuralla lienee juuri intressi maksaa pelaajalle mahdollisimman alhaista palkkaa. Näin ollen asiaa käsittelevän jaoston näkemyksen mukaan on jo syytä epäillä, ovatko määräykset nyky muodossaan tosiasiallisesti omiaan estämään eturistiriitoja. Tarpeellisuutta ja oikeasuhteisuutta on joka tapauksessa arvioitava itsenäisesti.

Asiaa käsittelevän jaoston mukaan ei ole nähtävissä, missä määrin pelaaja-agentin korvauksen rajoittaminen tiettyyn prosentiosuuteen pelaajan palkasta tai siirtosummasta lisääsi avoimuutta. Vastaaja väittää tästä, että tällainen yleinen rajoitus on toimeksiantajien tiedossa ja edistää siksi avoimuutta. Pelaaja-agentin kanssa sovittu korvaus lienee kuitenkin kulloistenkin toimeksiantajien (joissa on viime kädessä kyse pelaaja- tai otteluagentin sopimuskumppaneista, joiden kanssa korvaussopimus tehdään) tiedossa, vaikkei yleistä rajoitusta olisikaan, joten vastaajan perustelut eivät aukea asiaa käsittelevälle jaostolle.

Ei myöskään ole nähtävissä, miten kyseessä olevilla korvausmääräyksillä estettäisiin tai hillittäisiin vastaajan mainitsemia pelaaja-agenttien väärinkäytöksiä ja kohtuuttomia menettelytapoja (esimerkkinä tästä mainitaan korruptio- ja veropetostapaukset sekä tapaukset, joissa on käytetty hyväksi pelaajien kokemattomuutta).

Vastaaja vetoaa tässä yhteydessä myös ”hidden information” -ongelmaan (pelaaja-agentteilla on yleensä yliverlainen tietämys siirron kannalta merkityksellisistä tiedoista, esimerkiksi yleisistä markkinaehdoista, pelaajan palkkaodotuksista ja markkina-arvosta sekä vastaanottavan seuran taloudellisesta liikkumavarasta, joita he voivat käyttää pelaajien vahingoksi), ”hold up” -ongelmaan (koska siirrot ovat mahdollisia vain tietyn aikaikkunan sisällä, pelaaja-agentit pyrkivät

hyödyntämään tähän liittyvää aikapainetta sopiakseen itselleen suurempia korvauksia) ja ”gate keeper” -ongelmaan (erityisen haluttujen pelaajien pelaaja-agentit käyttävät hyväkseen vahvaa asemaansa markkinoilla tietyssä mielessä vääjäämättöminä agenteina saadakseen kohtuuttoman suuren korvauksen). Asiaa käsittelevän jaoston käsityksen mukaan aiotulla korvauksen rajoittamisella tiettyyn prosenttiosuuteen pelaajan palkasta tai siirtosummasta puututaan mainittuihin ongelmiin enintään välillisesti, joten on epäselvää, onko rajoittamisen katsottava olevan omiaan hillitsemään mainittuja ongelmia. Rajoittamisen tarpeellisuus ja oikeasuhteisuus vaikuttavat joka tapauksessa kyseenalaisilta.

Näkökohta, jossa ”keinottelu ja puhdas voitontavoittelu” vaarantavat solidaarisuuden jalkapalloilussa, ei asiaa käsittelevän jaoston mielestä ole näin yleisluonteisena tarpeeksi konkreettinen, jotta se voisi olla oikeutettu tavoite kolmivaiheisen testin yhteydessä. Vastaaja mainitsee tässä yhteydessä toisaalla, että pelaaja-agenttien korvaukset ovat eriytyneet kasvattaja- ja solidaarisuusrahoista. Myöskään tältä osin asiaa käsittelevälle jaostolle ei kuitenkaan aukea, missä määrin pelaaja-agentin korvauksen aiottu rajoittaminen tiettyyn prosenttiosuuteen pelaajan palkasta on omiaan ratkaisemaan tämän ongelman. Se edellyttäisi pikemminkin korvauksen nivomista suoraan kasvattaja- ja solidaarisuusrahoihin (ikä asianomaisen pelaajan palkkaan).

2) ”Client Pays” -sääntö (ennakkoratkaisukysymyksen 2 kohta)

”Client Pays” -säännön on vastaajan mukaan tarkoitus ensisijaisesti edistää eturistiriitojen välttämistä. Sen taustalla on nykyinen ilmeinen käytäntö, jossa vastaanottava seura maksaa pelaaja-agentin korvauksen kokonaisuudessaan, vaikka pelaaja-agentin toimeksiantaja on – myös – pelaaja. Vastaaja viittaa myös tässä yhteydessä lisäksi edellä kuvattuun ”hidden information” -ongelmaan ja toteaa, että toimeksiantajat käsittelevät aiempaa enemmän niiden toimeksiannosta työskentelevien pelaaja-agenttien korvausta ja haluavat myös vaikuttaa siihen, jos niiden on viime kädessä myös tosiasiallisesti maksattava korvaus itse.

Tästä herää puolestaan kysymys siitä, voivatko nämä näkökohdat ylipäättään muodostaa oikeutetun tavoitteen kolmivaiheisen testin yhteydessä, koska niillä ei ole suoraa yhteyttä urheilukilpailujen toteuttamiseen.

Asianosaisten väitteiden perusteella on mahdotonta arvioida, missä määrin tässä yhteydessä on aiemmin syntynyt konkreettisesti todennettavia eturistiriitoja, eivätkä ne etenkin mainitse myöskään tältä osin tehtyjä kyselyitä tai muita tutkimuksia. Asiaa käsittelevän jaoston käsityksen mukaan on lähtökohtaisesti täysin mahdollista, että tilanne, jossa pelaaja-agentin korvausta ei maksa hänen toimeksiantajanaan oleva pelaaja vaan vastaanottava seura, voi johtaa eturistiriitojen syntymiseen pelaaja-agentille (toimeksiantajana olevan pelaajan vahingoksi), koska pelaajan ja vastaanottavan seuran edut eivät luonnollisestikaan ole yhtenevät. Tämän mahdollisen eturistiriidan vastapainona on kuitenkin pelaajan näkökulmasta se varsin huomattava etu, ettei hänen tarvitse maksaa pelaaja-agentin korvausta, joka hän olisi velvollinen maksamaan. Tämä etu

painanee epäselvissä tapauksissa pelaajan vaakakupissa enemmän kuin vaara pelaaja-agentin mahdollisesta eturistiriidasta. Kantajat väittävät näin ollen myös, ettei vastaaja ole ylipäättäen kiinnostunut pelaajille vahingollisten eturistiriitojen välttämisestä vaan pikemminkin seurojen taloudellisen rasisitteen keventämisestä.

3) 50 prosentin maksusääntö (ennakkoratkaisukysymyksen 3 kohta)

Vastaaja väittää, että kyseisen määräyksen taustalla on pohjimmiltaan myös ”client pays” -säännön perustana oleva ajatus siitä, että eturistiriitojen välttämiseksi korvauksen pelaaja-agentille maksaa se, joka on antanut hänelle toimeksiannon.

Tästä syystä voidaan aluksi viitata edellä 2 kohdasta esitettyihin toteamuksiin.

Tältä osin herää kuitenkin lisäksi kysymys, miksi 50 prosentin rajaa sovelletaan ainoastaan vastaanottavan seuran maksettavaksi tulevaan korvauksen osaan muttei sitä vastoin myös pelaajan maksettavaksi tulevaan korvauksen osaan.

4) Noudattamista koskeva sääntö (ennakkoratkaisukysymyksen 4 kohta)

Vastaaja vetoaa siihen, että FFAR:n ja muiden sen 4 artiklan 2 kohdassa mainittujen määräysten noudattaminen liittyy suoraan FFAR:n ja jalkapallon siirtojärjestelmän tavoitteisiin, nimittäin jalkapallon, urheilukilpailujen ja siirtomarkkinoiden lajomattomuuden varmistamiseen, ja on sopusoinnussa niiden kanssa. Se etenkin edistää ammatillisten ja eettisten vähimmäisvaatimusten määrittämistä ja parantamista ja parantaa näin pelaaja-agenttipalvelujen tarjoamisen laatua maailmanlaajuisesti. Määräysten noudattaminen on edellytys FFAR:n kattavalle toimeenpanolle ja toteuttamiselle, niiden noudattamisen valvonnalle ja seuraamusten määräämiselle FFAR:n rikkomisesta.

Se, että pelaaja-agentteihin sovelletaan vastaajaa koskevien riita-asioiden oikeuspaikasta annettuja määräyksiä ja että he kuuluvat Urheilun kansainvälisen vetoomustuomioistuimen (CAS) toimivaltaan, on tarpeellinen ja joka tapauksessa asianmukainen ja järkevä seuraus pelaaja-agentteja koskevan lisenssivaatimuksen ottamisesta (uudelleen) käyttöön FFAR:n noudattamisen ja sen rikkomisen saattamisen tuomioistuimen käsiteltäväksi ja siitä määrättävien seuraamusten kannalta. Vastaaja viittaa lisäksi siihen, että FFAR:n 20 artiklan 1 kohdan mukaan pelaaja-agentit ja heidän toimeksiantajansa voivat sopimusvapauden nojalla sopia poikkeavasta riitojenratkaisumekanismista ja siten myös valtiollisten tuomioistuinten toimivallasta.

On täysin selvää, että riidanalaisen FFAR:n määräysten – sikäli kuin ne osoittautuvat lainmukaisiksi – noudattamista pelaaja-agenttien keskuudessa on myös valvottava. Kolmivaiheisen testin yhteydessä merkityksellistä lienee näin ollen se, onko vastaajan edellä mainittujen määräysten ja vastaajaa koskevien riita-asioiden oikeuspaikasta annettujen määräysten noudattamista pidettävä tarpeellisena ja oikeasuhteisena tämän kannalta.

Tätä puoltaa se seikka, että määräyksiä sovelletaan maailmanlaajuisesti ja että noudattamista koskevalla säännöllä taataan maailmanlaajuisesti yhtenäinen oikeuskehys ja keskitetty päätöksentekoeelin. Kolmivaiheisen testin vaatimusten täyttyminen edellyttäneekin lisäksi sitä, että FFAR:n tehokas täytäntöönpano edellyttää tosiasiallisesti kaikkien mainittujen määräysten noudattamista ja että vastaajaa ja sen maanosaliittoja koskevien riita-asioiden oikeuspaikasta annetut määräykset täyttävät unionin oikeuden näkökulmasta taattavat menettelylliset vähimmäisvaatimukset.

- 5) Pelaaja-agentin lisenssin myöntämisedellytykset (ennakkoratkaisukysymyksen 5 kohta)

Määräyksillä pyritään vastaajan mukaan edistämään pelaaja-agenttien toiminnan ammattimaisuutta ja laadun paranemista. Kun otetaan huomioon pelaaja-agenttien suuri vaikutus siirtomarkkinoihin ja tähän liittyvät huomattavat vaikutukset heidän toimeksiantajiinsa etenkin taloudelliselta tai rahoitukselliselta kannalta, toimeksiantajien (etenkin nuorten, kokemattomien pelaajien) suojaamiseksi on vastaajan mukaan tarpeen sulkea määräyksissä kaavaillussa laajuudessa pelaaja-agentin toiminnan ulkopuolelle sellaiset ehdokkaat, joiden tapauksessa niissä mainitut kriteerit täyttyvät.

Kuten edellä todettiin, kun otetaan huomioon pelaaja-agentin toiminnan mahdolliset vaikutukset joukkueen vakauteen ja kokoonpanoon, sillä on yhteys urheilukilpailujen toteuttamiseen. Siinä, että vastaaja edellyttää pelaaja-agenttina toimimiseen tiettyä pätevyyttä tai tiettyjen edellytysten täyttämistä, ei asiaa käsittelevän jaoston mukaan ole siten lähtökohtaisesti mitään moitittavaa. On kuitenkin epäselvää, missä määrin yksittäiset vastaajan muotoilemat vaatimukset osoittautuvat tässä yhteydessä konkreettisesti tarpeellisiksi.

- 6) Moninkertaisen korvaamisen kieltö (ennakkoratkaisukysymyksen 6 ja 6a kohta)

Tässä yhteydessä vastaaja tuo jälleen esille eturistiriitojen välttämistä koskevan näkökohdan. Tältä osin voidaankin viitata edellä 2 kohdasta esitettyihin toteamuksiin.

Lisäksi tämän kysymyksen yhteydessä lienee tutkittava, onko sidoksissa olevan pelaaja-agentin käsite rajattu siihen, mikä on välttämätöntä.

- 7) Yhteydenottoa koskevat määräykset (ennakkoratkaisukysymyksen 7 kohta)

Vastaaja perustelee näitä määräyksiä lähinnä sopimusvakauden periaatteella.

Tässä yhteydessä esille tulee etenkin kysymys siitä, onko FFAR:ään perustuva ”lisäsuoja” tarpeen tätä varten vai eikö siinä tapauksessa, että rikotaan toisen pelaaja-agentin kanssa jo tehtyä yksinoikeussopimusta, käytettävissä olevia sopimusperusteisia seuraamusmahdollisuuksia ole pidettävä riittävinä.

8) Avoimuussääntö (ennakkoratkaisukysymyksen 8 kohta)

Vastaajan mukaan näillä määräyksillä pyritään lisäämään pelaaja-agenttipalvelujen avoimuutta ja ymmärrettävyyttä, jotka eivät nykyisellään ole riittäviä.

Tietoja pelaaja-agenttien toiminnasta julkaistaan ainoastaan valikoidusti lainmukaisten käsittelytarkoitusten mukaisesti kolmen eri kanavan kautta, jotka ovat eri vastaanottajaryhmien tavoitettavissa, eikä niitä aseteta suuren yleisön saataviin, kuten kantajat väittävät. Yksittäisten pelaaja-agenttien palkkioista saataviin asetetaan ainoastaan kokonaismäärät. Tietosuoja otetaan vastaajan mukaan vakavasti, ja vastaajan tietosuojayksikkö osallistuu FFAR:n täytäntöönpanoon. Tietojen julkaiseminen asianomaisissa kanavissa perustuu ”asianomaisten henkilöiden etujen ja vastaajan etujen taitavasti tasapainotettuun vertailuun”. FIFA:n verkkosivustolla on tarkoitus julkaista ainoastaan ns. Football Agent Directory, ja kaikki muut tiedot asetetaan saataville vain alustalla tai FIFA:n Legal Hub -arkistossa, jotka ovat ainoastaan tiukasti rajatun vastaanottajaryhmän saatavilla.

Tältäkin osin herää aluksi jälleen kysymys, missä määrin tehostettua avoimuutta voidaan ylipäättään käyttää oikeutettuna tavoitteena, kun sillä ei ole suoraa yhteyttä urheilukilpailujen toteuttamiseen.

Tästä riippumatta tehostettu avoimuus ei liene myöskään itsetarkoitus, vaan se tulee kyseeseen kilpailua rajoittavan toimenpiteen oikeuttamisperusteena vain silloin, kun se on tarpeen jonkin toisen oikeutetun tavoitteen saavuttamiseksi tai varmistamiseksi. Merkityksellistä onkin kaiketi se, muodostavatko vastaajan tässä yhteydessä mainitsemat käsittelytarkoitukset kolmivaiheisessa testissä tarkoitettuna oikeutettuna tavoitteen ja onko yksittäisten tietojen julkaiseminen asianomaiselle vastaanottajaryhmälle tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi ja oikeasuhteista siihen nähden.

Asiaa käsittelevän jaoston käsityksen mukaan ongelmallista tässä on erityisesti se, että kyseessä olevassa FFAR:n 19 artiklassa määrätään sen sanamuodon mukaan pelkästään siinä mainittujen tietojen julkaisemisesta vastaajan toimesta, eikä tietojen porrastamiselle vastaanottajaryhmien tai käsittelytarkoitusten mukaan tai vertailulle, jossa otetaan huomioon asianomaisten henkilöiden edut, – kuten vastaaja esittää – löydy tukea mainitun artiklan sanamuodosta. Objektiivisen tulkinnan mukaan ääritapauksessa jopa kyseisessä artiklassa mainittujen tietojen rajoittamaton julkaiseminen olisi sallittua.

9) ”Service Fee” -ylärajan laskeminen (ennakkoratkaisukysymyksen 9 kohta)

Vastaaja väittää, että näissä määräyksissä on kyse pelkästään pelaaja-agentin korvauksen rajoittamista koskevien määräysten (”Service Fee” -yläraja, ks. ennakkoratkaisukysymyksen 1 kohta) lisäyksestä ja ettei niissä määrätä mistään tietystä korvausmuodosta. Tämä vaikuttaa kuitenkin kyseenalaiselta sekä

määräysten sanamuodon että sen aseman perusteella, joka niillä on FFAR:n 15 artiklan 1 kohdan systematiikassa. Asiaa käsittelevän jaoston käsityksen mukaan näitä määräyksiä on nyky muodossaan ja objektiivisen tulkinnan mukaisesti tulkittava kantajien kuvaamassa ja ennakkoratkaisukysymyksen 9 kohdassa esitetystä merkityksestä.

Vastaaja ei esitä tavoitteita, jotka voisivat oikeuttaa tämän sisältöiset määräykset. Kyseiset määräykset ovat siten kaiketi nyky muodossaan – jollei unionin tuomioistuimen arvioinnista muuta johdu – SEUT 101 artiklan 1 kohdan vastaisia.

- 10) FFAR:n 15 artiklan 3 ja 4 kohdan olettaa koskevat määräykset (ennakkoratkaisukysymyksen 10 kohta)

Näillä määräyksillä pyritään vastaajan mukaan estämään ”Service Fee” -ylärajan kiertäminen. Tarkoituksena on erityisesti estää se, että pelaaja-agentti ilmoittaa agenttipalvelusta perittävän korvauksen (jonka suuruutta on rajoitettu ”Service Fee” -ylärajalla) muusta palvelusta perittävänä korvauksena (jonka suuruutta ei ole rajoitettu) ja kiertää siten ”Service Fee” -ylärajan. Tässä yhteydessä on otettava huomioon, että pelaaja-agentit voivat ilman muuta ansaita (rajoittamattomia) tuloja muilla palveluilla, sikäli kuin nämä palvelut myös tosiasiallisesti suoritettiin.

Näiden määräysten lainmukaisuus edellyttäne ensinnäkin sitä, että ”Service Fee” -yläraja on lainmukainen. Vaikka näin olisikin, vaikuttaa kyseenalaiselta, ovatko olettaa koskevat määräykset (ts. niihin liittyvä väittämisen- ja todistustaakan kääntäminen) tarpeen niiden panemiseksi tehokkaasti täytäntöön ja oikeasuhteista siihen nähden.

- 11) Ainoastaan tosiasiallisesti maksettu palkka pelaaja-agentin palkkion määräytymisperusteena, FFAR:n 14 artiklan 7 ja 12 kohta (ennakkoratkaisukysymyksen 11 kohta)

Näissä määräyksissä on kyse pelkästä ennakkoratkaisukysymyksen 1 kohdan mukaisen ”Service Fee” -ylärajan lisäyksestä.

Jollei unionin tuomioistuimen arvioinnista muuta johdu, siinä tapauksessa, että ”Service Fee” -yläraja on lainmukainen, sen laskemisen perusteena voitaneen aivan hyvin käyttää pelkästään myös tosiasiallisesti pelaajalle maksettua palkkaa.

- 12) Ilmoittamisvelvoitteet (ennakkoratkaisukysymyksen 12 kohta)

Näillä määräyksillä pyritään vastaajan mukaan valvomaan pelaaja-agentteihin sovellettavien määräysten, etenkin FFAR:n, noudattamista. Niiden lainmukaisuus edellyttäisi siten ensinnäkin FFAR:n (etenkin myös käsiteltävässä asiassa riidanalaisten korvausmääräysten) lainmukaisuutta. Merkityksellistä on lisäksi kaiketi se, onko FFAR:n 16 artiklan 2 kohdan j alakohdan ii–v alakohdassa ja k alakohdan ii alakohdassa mainittujen tietojen ilmoittaminen tosiasiallisesti tarpeen näiden määräysten noudattamiseksi. Tämä vaikuttaa nykyisellään

mahdolliselta korkeintaan siinä tapauksessa, että vastaajalla on laaja harkintavalta, koska vastaaja ei esitä mitään konkreettisia seikkoja siitä, minkä FFAR:n konkreettisen määräyksen noudattaminen eri tietojen ilmoittamisella on tarkoitus varmistaa, ja määräyksissä edellytetään myös ”alustalla vaadittujen tietojen” ilmoittamista näitä tarkemmin määrittelemättä. ”Alustalla” tarkoitetaan FFAR:ssä ”FIFA:n ylläpitämää digitaalista alustaa, jonka kautta lisensointimenettely, riitojenratkaisumenettely, jatkuva ammatillinen kehittyminen (continuing Professional development, CPD) ja raportointi tapahtuvat”. Se, mitä tietoja ”alustalla” vaaditaan, jää näiden määräysten perusteella täysin avoimeksi. Sikäli kuin vastaaja vetoaa myös tässä yhteydessä porrastetussa muodossa tapahtuvaan ilmoittamiseen ja tietojen rajattuun vastaanottajaryhmään, voidaan viitata 8 kohdasta esitettyihin toteamuksiin.

- 13) Pelaajien jälleenmyynnistä saatujen tuottojen huomioon ottamista koskevat määräykset (ennakkoratkaisukysymyksen 13 kohta)

Vastaajan mukaan nämä määräykset edistävät sopimusvakauden suojaa ja seurojen autonomiaa siirroissa niiden siirtopolitiikkaan nähden.

Tässä yhteydessä tulee viime kädessä esille samankaltaisia kysymyksiä kuin ”Service Fee” -ylärajan osalta. Myös tässä lienee merkityksellistä se, muodostaako pelaaja-agentin osallistuminen jälleenmyynnistä saataviin tuottoihin kannustimen ponnistella tarpeettomien siirtojen toteutumiseksi ja onko siinä tapauksessa, että tähän vastataan myöntävästi, kielto tarpeen reilun kilpailun edellyttämän sopimusvakauden takaamiseksi ja oikeasuhteista siihen nähden.

2. SEUT 56 artikla

Koska pelaaja-agenttien toiminta on – kuten edellä todettiin – jäsenvaltion rajat ylittävää taloudellista toimintaa, se kuuluu myös SEUT 56 artiklassa taatun palvelujen tarjoamisen vapauden soveltamisalaan. Kyseistä määräystä ei sovelleta pelkästään viranomaisten toimintaan vaan myös muunlaisiin sääntelyihin, joiden tarkoituksena on säännellä kollektiivisesti palvelujen tarjoamista, kuten urheilujärjestöjen perussääntöihin (ks. tästä myös em. mainittu tuomioon Meca-Medina ja Majcen perustuva unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö). Koska riidanalaisilla määräyksillä kiistatta rajoitetaan pelaaja-agenttien palvelujen tarjoamista, myös sen kysymyksen kannalta, onko kyseessä SEUT 56 artiklassa taatun palvelujen tarjoamisen vapauden rajoitus, merkityksellistä on se, ovatko rajoitukset mahdollisesti perusteltuja. Näin olisi silloin, jos ne edistäisivät pakottavan yleisen edun suojaa tai toteutumista ja olisivat omiaan takaamaan tämän sekä tarpeellisia ja oikeasuhteisia. Tässä yhteydessä esiin nousee siten vastaava problematiikka kuin edellä mainitun, tuomioon Meca-Medina ja Majcen perustuvan unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisen kolmivaiheisen testin yhteydessä; ei kuitenkaan ole varmaa, onko pakottava yleinen etu SEUT 56 artiklan mukaisen palvelujen tarjoamisen vapauden rajoituksen oikeuttamiseksi väistämättä rinnastettava kolmivaiheisessa testissä tarkoitettuun oikeutettuun etuun.

3. Yleisen tietosuoja-asetuksen 6 artikla

FFAR:n 16 artiklan 2 kohdan j alakohdan ii–v alakohdassa ja k alakohdan ii alakohdassa määrätty henkilötietojen tallentaminen ja käsittely olisi yleisen tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan mukaan perusteltua myös vain silloin, jos käsittelyn olisi katsottava olevan tarpeen vastaajan oikeutettujen etujen toteuttamiseksi. Myös tältä osin on siten ratkaisevaa, onko tietojen tallentamisella tai käsittelyllä oikeutettu tavoite, onko se tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi ja oikeasuhteista siihen nähden; myös tältä osin herääkin kysymys, onko yleisen tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu oikeutettu etu väistämättä rinnastettava kolmivaiheisessa testissä tarkoitettuun oikeutettuun etuun. Yleisen tietosuoja-asetuksen mahdollista rikkomista koskevat kuitenkin ainoastaan ennakkoratkaisukysymyksen 8 ja 12 kohta.

III.

Asiaa käsittelevä jaosto esittää unionin tuomioistuimelle SEUT 267 artiklan ensimmäisen kohdan a alakohdan ja toisen kohdan nojalla päätösosassa mainitut ennakkoratkaisukysymykset ja lykkää asian käsittelyä, kunnes ennakkoratkaisumenettely on päättynyt.

Tämä on asianmukaista, koska ainoastaan unionin tuomioistuin voi antaa sitovan ratkaisun siitä, onko SEUT 101, SEUT 102 ja SEUT 56 artiklaa sekä yleisen tietosuoja-asetuksen 6 artiklaa rikottu.

Koska FFAR:n riidanalaisia määräyksiä sovelletaan maailmanlaajuisesti, riita-asia voidaan ratkaista unionin tuomioistuimen kaltaisen ylikansallisen tuomioistuimen antamalla ratkaisulla myös selkeästi paremmin kuin kansallisen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen antamalla ratkaisulla.

Kantajien näkemystä poiketen ennakkoratkaisukysymykset koskevat todellakin unionin oikeuden tulkintaa eivätkä sen soveltamista yksittäistapauksessa. Tältä osin on etenkin merkityksetöntä, onko kyse konkreettisen valtiollisen oikeussäännön vai urheilujärjestön määräysten yhteensopivuudesta unionin oikeuden kanssa.

Ei myöskään ole nähtävissä, että kansallisilla tuomioistuimilla olisi tässä yhteydessä harkintavaltaa, jota unionin tuomioistuin ei voisi valvoa. Unionin tuomioistuin voi pikemminkin, kun asian perustana ovat tosiseikat ovat – kuten käsiteltävässä asiassa – selvillä, itse tutkia ja arvioida kokonaisuudessaan myös määräysten oikeasuhteisuutta tai kysymystä siitä, missä määrin vastaaja on käyttänyt sillä mahdollisesti olevaa harkintavaltaa.